

Titel: VIII.

Citation: "VIII.", i *Beretning om Forhandlingerne paa Rigsdagen. Bind I. Spalte 1-1476*, s. 411.
Onlineudgave fra Lovforarbejder: <https://tekster.kb.dk/catalog/jura-texts-g01-shoot-d1e118224/facsimile.pdf> (tilgået 18. juli 2024)

Anvendt udgave: *Beretning om Forhandlingerne paa Rigsdagen. Bind I. Spalte 1-1476*

Ophavsret: Love, administrative forskrifter, retsafgørelser og lignende offentlige aktstykker er ikke genstand for ophavsret. Du kan frit kopiere, distribuere eller fremføre materialet uden at bede om tilladelse.
Hvis materialet indeholder selvstændige bidrag, skal du være opmærksom på, at disse bidrag kan være beskyttet af ophavsret. Selvstændige bidrag må gengives i forbindelse med aktstykket. Hvis det selvstændige bidrag bruges adskilt fra aktstykket, gælder de øvrige ophavsretlige regler.

1849.

Beretning

N° 98.

Forhandlingerne paa Rigsdagen.

Er og frede Rede.

(Erfeld.)

Agteens-Bevægelse: Det Punkt, som den ærte søndergaande Tale har berørt, var ogsaa Omdøbning af den Adeling, hvorefter jeg var Medlem. Comiteen har nu gjort et Forslag, hvorefter Personer under 15 Aar skulle have frit Udgang til at forlade Riget; men Tilfældet vil snarere indtræffe med unge Mand i en noget senere Alder, som kommer til Ulandet og kunne ønske der at forblive, og da synes det hørdt, naar de i det 17de, 18de eller 19de Aar havde forladt Landet og aldrig agte at vende der tilbage, at de da skulde underkastes den Virkning, som § 23 indbefatter, nemlig at den Børnne, som her i Landet maatte tilfalde dem, skulde belægges med Beslag. Det vil hyppigt kunne være Tilfældet, at der vil tilfalde detsige Personer Arv her i Landet. Hvad den ærte Ordfører bemærkede om, at saadanne Personer maatte gjøre deres Regning op her i Landet og udføre deres Børnepagt forinden, er noget, som vil være, saa at sige, ganske umuligt, naar derom § 26 skal være at forstaae paa den Maade, som jeg tidligere har antaget; kan den derimod forstaaes saaledes, at enhver 18-aarig kan stille sig sig, spaaes udført dermed et Brev for Gælder, som er 15 Aar, til at stille sig sig. Det vil imidlertid ses, at dette er forbandt med megen Behov; det kan nemlig ses her, at den, der forlader Landet, ikke har tænkt paa at forblive i Ulandet, men at han der tvivler Forbindelser og indtræder i Forbød, som gjør dette umuligt for ham. Det vilde derfor vistnok ikke være af Bøden, hvis der kunde træffes en Bestemmelse, der kunde betragte saadanne Personer for denne Virkning, navnlig med Hensyn til deres Børnne. Den Virkning, det vil have med Hensyn til deres Person, er af mindre Betydning, naar de Bestemmelser ikke kunne tilbage her til Landet, ligesom det i det Hele maaske være vigtigt at vide, om de ere i deres lovlige Ret, eller de overtræde Lovens Anordning ved saaledes at blive borte, naar de have forladt Landet efter deres 18de Aar.

Ordføreren: Det er ganske vist, at dette Tilfælde er et meget vanskeligt og som fortjener den mest Overtøelse; det er derfor godt, at der bliver Bliket et Anvendement, da det saaledes vil haare Berfandlingen udbent at tage nærmere Bestemmelse derom. Dette har ogsaa været under Overtøelse inden Udvalget, og der blev ogsaa tilfældt et Forslag i saa Henseende, der imidlertid ikke vandt Majoritet for sig.

Med Hensyn til hvad der er bemærket om § 34, nemlig om det Indfælgelse i, der er optaget i Forordningen af 1843, da er det vistnok ikke nogen særlig Omgangsmaade, i en ny Lov saaledes at henføre til en ældre Anordning; men, som allerede sagt af Anden, der er retteligt detaljerende Bestemmelser, der vilde kræves, naar denne Genindtænkning skulde udgaaes, og man fandt det derfor betænkeligt at ville opstille noget Forslag i en saadan indvillig Materie, og det saa meget mere, som man maaske kunne forudsætte, at der, da den nye Børnepagtsloven vil komme til nærmest at angaae de Indvilder, som ikke kunne antages at være bekendte med den oftnævnte Forordning fra Autoriteternes Side, og navnlig fra Justitsministeriet, vil blive udfærdiget Circulærer, der naaagtigt fortælle og indføre den Børnepagtsloven, som Bestemmelser have at lagte, og at disse paa behøvelig Maade vilde blive offentliggjorte paa ethvert Sted.

Spørgs: Jeg vil blot tillade mig at bemærke, at dersom det kan forudsætted, at der vil blive udfærdiget Circulærer fra Ministeriets

Side, hvortil det naaagtigt og detaljeret angives, hvilke Forskiftelser der paapaa alle Bestemmelser, saaledes at Ingen kan tage fejl, vil det naturligvis være overflødig at indføre de andre Loves Bestemmelser herom i denne nye Lov; men da den ærte Ordfører selv udsæger, at det er væsentlige og indvillige Bestemmelser, der indføres i den citerede §, saa vil en af to Ting være nødvendig, enten at Citaterne blive optagne naaagtigt, eller ogsaa at der udfærdiges Circulærer, da ellers Loven, der, som ogsaa af Anden ytted, kan være dunkel nok for Dem, som er udfærdigt med Lovproget, vil blive aldeles utilligjængelig for den Deel af Folket, som den især angaar.

Ordføreren: Jeg skal blot bemærke, hvad jeg ikke erindrede førre Gang, jeg havde Ordet, at det Udsat, der blev forelagt i 1844 indbefoldt en Bestemmelse om, at den Børnepagtsloven, der udfærdigtes af Rikset i Ulandet uden Forskiftelse til at vende tilbage inden en vis Tid, skulde forinden indtrædningen faare Tilbedelse hertil ved at indbetale Stillingsskatten til Statskassen. Dette vil imidlertid ses at have sine Sværigheder, ligesom det heller ikke aldeles indvillig er de Enkelte, man har med Hensyn til Frøkenen til at kunne forlade sit Fæderland; man maatte jo, for at kunne være godt bered, tilførelserne en lille indvillig Sam, hvilket i mange Tilfælde indvillig vilde blive endog umuligt for den Deel af Befolkningen, som det er vigtigt at reise i Ulandet, jeg skal i. Er. Det naame Hændelsesforløbet.

Dahl: Jeg skal blot tillade mig, med Hensyn til § 34, at gjøre den Bemærkning, at det ikke forekommer mig hensigtsmæssigt, at optage den Genindtænkning til Forordningen af 10de Mai 1843 § 8, med Hensyn til dem, der flygte i Ulandet. Det er nemlig i denne § bestemt, at der skal gjælde de samme Regler for dem, der flygte i Landet, som, efter Forordningen af 10de Mai 1843, § 8, gjælder for dem, der flygte i Kædet. Ifølge § 8 i nævnte Forordning, skal nemlig en Person, naar han flytter, melde sig hos sin Læge og erholde en Højsættelse; med denne Højsættelse skal han melde sig hos den anden Læge og der, hvor han flytter hen, og senere ham Seddelen og faare den postgænet, og derpaa bringe den tilbage til den 1ste Læge. Dette mener jeg, vilde være altfor hørdt; thi tænker man sig, at en Mand flytter fra en Deel af Landet til en anden, og at han alligevel skal bringe sin Højsættelse igjen tilbage til den 1ste Læge, vil dette for den Højsættelse være altfor byrdefuld. Jeg mener, at dette vilde kunne afhjælpes ved at det var nok at han afleverede Seddelen til den 1ste Læge og der, hvor han flytter hen, vilde det da igjen maatte være, at foranstaltte den tilfældt den Højsættelse.

Med Hensyn til Bestemmelsen i § 33 ah! jeg vilde ikke, at Indvilligheden om denne Paragraph allerede var endt. Jeg vil da blot forbeholde mig efter Lovbestemmelserne at stille et Anvendement i den Mening, hvortil jeg har udsat mig.

Grundtvig: Naturligvis maaske jeg kunne for, hvad der allerede er udsat, at det virkelig er, hvad man med Rette kan kræve, at, naar en saadan Bestemmelse, som den med Højsættelsen, skal indføres almindelig, at det da dog kommer til at faare i Forordningen, og at man ikke henviser til en af de tidligere, som ikke er af Lægen hændt. Dernæst vilde jeg mig egentlig blot for at henvise Berfandlingens Opmærksomhed derpaa, i Henseende til den Rejseudenlands, som nu hører sig skal være forbundet med saadanne Omstændigheder og med saamangen Fare for de Naagtsløbendes helle For- mere, Arv og altfor Stilling i det Hele, — at man dog endelig vil tænke derpaa, at det var noget ganske andet, saalange Tiden var om Sandbefolkningen, der selvfølgelig bliver hjemme, hvad enten den har